

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Zlínský kraj**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2019, č. j. 30 Af 4/2017 – 63,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2019, č. j. 30 Af 4/2017 – 63, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 10. 11. 2016, č. j. ÚOHS-R0061/2016/VZ-45131/2016/323/PMo, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 8 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 10. 11. 2016, č. j. ÚOHS-R0061/2016/VZ-45131/2016/323/PMo (dále jen „rozhodnutí předsedy“), zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) ze dne 29. 1. 2016, č. j. ÚOHS-S0870/2015/VZ-03603/2016/541/MSc (dále též „rozhodnutí Úřadu“). Posledně uvedeným rozhodnutím Úřad uložil žalobci pokutu ve výši 100 000 Kč za správní delikt podle § 120 odst. 2 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“).

[2] Tohoto správního deliktu se měl žalobce podle rozhodnutí Úřadu dopustit tím, že jako zadavatel veřejné zakázky nepostupoval v souladu s § 45 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, protože při zadávání veřejné zakázky „*Dodávka 6 ks sanitních vozidel typu C*“ stanovil požadavek na maximální délku rozvoru vozidla v hodnotě 3400 mm, čímž vytvořil neodůvodněné překážky hospodářské soutěže, a tento postup mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

[3] Proti rozhodnutí předsedy brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 29. 5. 2019, č. j. 30 Af 4/2017 – 63, zamítl jako nedůvodnou.

[4] Pro účely řízení o kasační stížnosti jsou významné tyto části odůvodnění výše uvedeného rozsudku. Žalobce argumentoval, že zákon o veřejných zakázkách neporušil, neboť zde existovaly objektivní důvody ke stanovení dané technické podmínky – omezeného rozvoru vozidla, a tvrdil, že konkurence dodavatelů byla zachována. Krajský soud nejprve rekapituloval příslušnou právní úpravu (zejména § 45 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách) a její účel (zajištění zdravé konkurence mezi dodavateli a efektivní nakládání s veřejnými prostředky). Shodně se žalovaným a jeho předsedou dovodil, že k porušení uvedeného zákonného ustanovení došlo. Tento závěr opřel – shodně se správními orgány – o znalecký posudek Ing. Jaroslava Novotného ze dne 6. 3. 2015, podle něhož technické podmínky předurčovaly konkurenční výhodu výrobcí užitkových vozidel značky Volkswagen.

[5] Krajský soud též poukázal na povahu veřejné zakázky (pořízení sanitních vozidel), kterou je schopen realizovat toliko omezený okruh specializovaných výrobců automobilů. Proto bylo nutné klást „*velký důraz*“ na objektivní stanovení technických podmínek. Z uvedeného znaleckého posudku soud též dovodil, že žalobcem stanovené podmínce vyhovoval pouze jeden výrobek na trhu s užitkovými vozidly (Volkswagen Transporter).

[6] Žalobce ve správním řízení odůvodnil svoje technické podmínky (zejména pak požadavek na maximální rozvor 3400 mm) vyšší manévrovatelností vozidla a lepším překonáváním podélných nerovností specifických pro horské oblasti Zlínského kraje. Krajský soud však shledal toto vysvětlení nepřesvědčivým. Žalobce neodůvodnil, proč právě maximální rozvor vozidla 3400 mm je nutný, aby vozidlo vyhovělo požadavku žalobce na manévrovatelnost, a tomuto požadavku již nevyhovuje vozidlo s maximálním rozvorem například 3450 mm. Podle krajského soudu se zjevně nejedná o podmínku, která odpovídá konkrétním potřebám žalobce, nýbrž o podmínku kopírující konkrétní vlastnost jednoho konkrétního vozidla.

[7] Krajský soud shledal nedůvodnou i žalobní námitku rozpornosti předložených znaleckých posudků. Žalobce tvrdil, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, neboť se nevypořádaly s rozpory v předložených znaleckých posudcích. Soud konstatoval, že ve správním spise jsou založeny tři posudky - kromě již zmíněného posudku Ing. Novotného ještě posudek Ing. Antonína Buriánka ze dne 12. 8. 2015 a posudek Ing. Ladislava Kašpara ze dne 14. 8. 2015. Krajský soud připustil, že dva posledně uvedené posudky dospěly k opačnému závěru než posudek Ing. Novotného, tedy že technické

pokračování

požadavky zadavatele splňovalo více dodavatelů. Současně však uvedl, že tyto dva posudky nesplňují náležitosti stanovené v § 13 odst. 2 vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, protože v nich znalci neuvedli podklady, na jejichž základě dospěli ke svým zjištěním.

[8] Krajský soud dále konstatoval, že přes výše uvedené formální nedostatky předložené posudky rozpory nevykazují. Posudek Ing. Novotného přesvědčivě vyložil, že na trhu se nachází pouze jeden model splňující technickou specifikaci požadovanou žalobcem. Naproti tomu zbylé dva posudky řešily jinou otázku - hodnotily pravdivost závěru posudku Ing. Novotného. Své závěry tedy zakládají na jiných hypotézách. K závěru posudku Ing. Kašpara krajský soud uvedl, že vychází z hypotézy možné úpravy továrního podvozku. Krajský soud souhlasil s tím, že po technické úpravě může požadavku žalobce na maximální rozvor vyhovovat i podvozek jiného výrobce, nicméně podle něj je v konečném důsledku stále zvýhodněn dodavatel, který použije tovární podvozky Volkswagen bez nutnosti měnit rozvor náprav.

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů, jež podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Za jádro sporu považuje stěžovatel hodnocení znaleckého posudku Ing. Novotného. Trvá na tom, že jeho závěry neobstojí, protože posudek vycházel z mylného porovnání požadavků žalobce s produkcí běžných užitkových vozů. Předmětem zakázky však nebyly běžné užitkové vozy, ale sanitní vozidla typu C – „*mobilní jednotky intenzivní péče*“, jež jsou zcela samostatným artiklem a též výrobci těchto vozidel nejsou totožní s výrobcí užitkových vozidel. Jistou logiku tohoto posudku shledává stěžovatel pouze v tom, že jím stanovený požadavek na maximální rozvor bránil určitým výrobcům coby subdodavatelům nabídnout výrobcům sanitních vozidel svůj výrobek jako vstupní produkt. V tom však dle stěžovatele nelze spatřovat diskriminaci, takové pojetí by totiž bylo bezbřehé. Každý požadavek, který by byl obdobný požadavku žalobce na maximální rozvor, totiž „*diskriminuje*“ některé potenciální subdodavatele.

[11] Za „*demagogický*“ označil argument krajského soudu, že maximální rozvor například 3450 mm by mohl též vyhovovat požadavku na manévrovatelnost vozidel. Ten se zakládá na laickém hodnocení vlivu rozdílu hodnot 3400 mm a 3450 mm na manévrovatelnost vozidla, avšak tímto přístupem nelze rezignovat na stanovení konkrétní hodnoty rozvoru vozidla, která je pro stěžovatele jako zadavatele veřejné zakázky vhodná. Závěr o výhodě pro dodavatele, jehož vozidla disponují podvozky značky Volkswagen, je zavádějící, protože neexistoval výrobce sanitních vozidel, který by nabízel (též stěžovatelem požadovaný) pohon 4x4 s použitím jiného podvozku než Volkswagen. Nadto i tento podvozek je pro účely výroby sanitních vozidel dále upravován. Proto neobstojí úvahy krajského soudu, že jakékoliv úpravy jiných podvozků vozidel oproti továrnímu stavu jsou spojeny s vynaložením dodatečných nákladů, což je znevýhodňuje oproti podvozku Volkswagen.

[12] Stěžovatel též polemizuje s hodnocením znaleckých posudků ze strany krajského soudu. Podle něj soud opomněl jeho žalobní argumentaci, že znalecký posudek

Ing. Novotného nebyl relevantní ve vztahu k předmětu veřejné zakázky, neboť zkoumal jen užitková vozidla, nikoli sanitní vozidla – mobilní jednotky intenzivní péče.

[13] Závěr krajského soudu o bezrozpornosti znaleckého posudku Ing. Novotného na straně jedné a znaleckých posudků Ing. Kašpara Ing. Buriánka na straně druhé je dle stěžovatele akademickou úvahou. Přitom však krajský soud pominul zabývat se otázkou, zda je vůbec posudek Ing. Novotného relevantní ve vztahu k předmětu řízení. Stěžovatel je přesvědčen, že nikoliv. Na základě tohoto posudku nemohl být skutkový stav ve správním řízení zjištěn dostatečně. Rozpor mezi znaleckými posudky je třeba vnímat právě skrze jejich relevantnost pro předmět řízení a z tohoto pohledu nepochybně dán je. Závěrem stěžovatel připomíná, že správní řízení nebylo zahájeno na základě námítky potenciálního dodavatele, ale bylo „vykonstruované“ Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava.

[14] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem, který považuje za správný a nevykazující vady. Podle žalovaného znalecký posudek Ing. Novotného prokázal, že stěžovatelem požadovanou hodnotu rozvoru sanitního vozidla splňovaly pouze podvozky vozidla Volkswagen Transporter. Jako vhodný základ pro poptávaná vozidla přitom znalec označil i podvozky dalších tří značek – Mercedes Benz, Fiat a Ford. Dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č. j. 1 Afs 69/2012 – 55, podle něhož platí, že čím podrobnější a přísnější požadavky zadavatel zvolí, tím vyšší nároky musí být kladeny na jejich odůvodnění.

[15] Žalovaný označuje za neprokázané tvrzení stěžovatele, že neexistoval výrobce sanitních vozidel, který by nabízel vozidlo 4x4 s použitím jiného podvozku než Volkswagen. Posudek Ing. Novotného toto tvrzení vyvrací. I kdyby se však jednalo o pravdivé tvrzení, nebylo by jím možné ospravedlnit požadavek stěžovatele na maximální délku rozvoru. Tento požadavek měl negativní dopad na relevantní trh a stěžovatel se jím připravil o potenciálně výhodnější nabídky. Odkazuje též na webové stránky Komory záchranářů zdravotnických služeb ČR (dále jen „Komora záchranářů“), podle něhož jiná záchranná služba pořídila sanitní vůz kategorie C (mobilní jednotku intenzivní péče) na podvozku značky Mercedes Benz. Tento vůz sice měl poháněnou jen přední nápravu, což ovšem žalovaný nepovažuje za rozhodné.

[16] Ke tvrzení stěžovatele o irelevanci posudku Ing. Novotného žalovaný uvádí, že jeho účelem bylo posoudit, zda kombinace zadávacích podmínek vedla k tomu, že předmět veřejné zakázky musel být dodán na podvozku jednoho výrobce. To znalecký posudek osvědčil, a proto byl relevantní pro zjištění skutkového stavu. Naopak posudky Ing. Kašpara a Ing. Buriánka byly nedostatečné po odborné stránce a i přesto posudku Ing. Novotného neodporovaly. Obě správní rozhodnutí se vypořádala se závěry předložených znaleckých posudků.

[17] Na vyjádření žalovaného reagoval stěžovatel replikou. Předně uvádí, že žalovaný ve vyjádření doplnil důvody svého rozhodnutí. Stěžovatel také rozporuje odkaz žalovaného na webové stránky Komory záchranářů a jeho tvrzení, že není rozhodné, pokud alternativní vozidlo na podvozku Mercedes Benz mělo poháněnou pouze jednu nápravu. Podle stěžovatele je naopak tato okolnost zásadní pro určení, jaké další provozně-

pokračování

technické vlastnosti by vozidlo vůbec mohlo dosáhnout se dvěma poháněnými nápravami. Dále stěžovatel pojednává o technických vlastnostech jím poptávaných vozidel, srovnává je s vozidlem, na něž odkázal žalovaný ve svém vyjádření, a uzavírá, že neexistuje reálný výrobek, respektive výrobce jím poptávaných sanitních vozů, který by byl diskriminován. Ani žalovaný na žádný takový výrobek neodkazuje.

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen osobou s požadovaným vysokoškolským vzděláním. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[19] Kasační stížnost je důvodná.

[20] Podle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách je zadavatel *povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.*

[21] Podle § 45 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách *technickými podmínkami se v případě veřejných zakázek na dodávky nebo služby rozumí vymezení charakteristik a požadavků na dodávky nebo služby stanovené objektivně a jednoznačně způsobem vyjadřujícím účel využití požadovaného plnění zamýšlený zadavatelem.*

[22] Podle § 45 odst. 3, věta první zákona o veřejných zakázkách *technické podmínky nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely neodůvodněné překážky hospodářské soutěže.*

[23] V projednávané věci je předmětem sporu, zda krajský soud pochybil, pokud dospěl k závěru, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav, jestliže své závěry opřely o znalecký posudek Ing. Novotného. Z pohledu právního je pak otázkou, zda (řečeno slovy zákona) podmínka maximálního rozvoru sanitního vozidla do 3400 mm zaručovala určitým dodavatelům *konkurenční výhodu* či zda vytvořila *neodůvodněné překážky hospodářské soutěže.*

[24] Správní orgány (a s nimi ve shodě též krajský soud) vycházely ze závěrů posudku Ing. Novotného a na jeho základě dospěly k závěru, že uvedená podmínka byla v rozporu se zákonem. Stěžovatel naopak zastává názor, že vzhledem k dostupnosti výrobků na relevantním trhu (tj. trhu se sanitními vozidly typu C - *mobilní jednotky intenzivní péče*) byla daná technická podmínka důvodná a zákonná.

[25] Nejvyšší správní soud stěžovateli přisvědčuje v tom, že znalecký posudek Ing. Novotného není dostatečným podkladem, na jehož základě by mohl žalovaný budovat své závěry. Předně je nutno konstatovat, že posudek je vnitřně rozporný. Úvodem Ing. Novotný sice vymezuje znalecký úkol jako posouzení „*technických parametrů sanitního*

vozidla“, avšak ve svém závěru stanoví, že dané technické podmínky „*předurčovaly konkurenční výhodu vybranému dodavateli – výrobci **užitkových** vozidel zn. VW*“ (strana 7 znaleckého posudku). V závěru posudek též konstatuje, že uvedená konkurenční výhoda se vztahuje „*pouze na pohonnou jednotku (motor) a podvozek vozidla*“ (zde zjevně míněno **sanitního** vozidla).

[26] I na jiných místech užívá znalec *promiscue* termínů *užitkové* a *sanitní* vozidlo a vyvolává tím dojem, že je pro účely svého zkoumání chápal jako ekvivalenty. Z posudku je však stále zřejmé, že veškerá zjištění dostupnosti výrobků (vozidel) na trhu ve zkoumaném znaleckém posudku **se týkají vždy výhradně vozidel užitkových**. Znalec z nich ovšem bez dalšího dovozuje závěry pro dostupnost **vozidel sanitních**. V posledním odstavci znaleckého posudku přitom sám uvádí, že „*podvozková část vozidla není nositelem označení – mobilní jednotky intenzivní péče – typ C, tato změna je učiněna až na základě realizované přestavby vozidla*.“ Připouští tak *de facto*, že pro účely svého posudku zkoumal výlučně jiné výrobky, než jaké poptával stěžovatel ve veřejné zakázce.

[27] Nejvyšší správní soud tedy k této dílčí otázce uzavírá, že znalecký posudek Ing. Novotného nebere dostatečně na zřetel vlastní povahu veřejné zakázky (jedná se o dodávku šesti sanitních vozidel typu C), svoje úvahy opírá pouze o znalosti trhu s vozidly užitkovými, a proto jeho jednoznačný závěr o existenci konkurenční výhody dle technických podmínek stanovených stěžovatelem není přesvědčivý. Znalecký posudek totiž nic nevypovídá o stavu konkurence na trhu se sanitními vozidly či dokonce se sanitními vozidly typu C, respektive nedokládá, jakou konkrétní konkurenční výhodu zaručil stěžovatel dodavateli sanitních vozidel. Aby bylo možné o této skutkové otázce učinit platný závěr, nejprve je nutné, aby byl Úřadem jasně vymezen relevantní trh (při zohlednění skutečnosti, že stěžovatel poptával sanitní vozidla typu C – „*mobilní jednotky intenzivní péče*“, nikoli běžné užitkové vozy). Poté je třeba zjistit dostatek informací o takto jasně vymezeném relevantním trhu, o postupu výrobců při výrobě sanitních vozidel a také o finančním a technickém významu jednotlivých komponentů (podvozku, motoru či náhonu čtyř kol), které stěžovatel požadoval v technických podmínkách pro plnění veřejné zakázky, tedy výrobu a dodání sanitního vozidla typu C.

[28] Co se týče zbylých dvou znaleckých posudků (Ing. Kašpara a Ing. Buriánka; dále společně jen „*oponentní posudky*“), jejich závěry jsou zjevně v rozporu se závěry posudku Ing. Novotného. V prvním případě posudek Ing. Kašpara evidentně v polemice se závěry Ing. Novotného zdůrazňuje, že zadávací dokumentace nepožaduje, aby podvozek vozidla vykazoval požadované parametry jako „*továrně nové*“ a uvádí, že je možné parametr splnit úpravami podvozku. Krajský soud správně vytkl, že posudek Ing. Kašpara nesplňuje některé obsahové požadavky, například neobsahuje popis zkoumaného materiálu. Tato vada však nemá vliv na jeho použitelnost jako důkazu ve správním řízení, neboť je zjevné, že posudek byl vypracován na základě prvotního posudku Ing. Novotného a polemizuje s ním. Jedná se tak pouze o expertní oponentní názor („*second opinion*“), na nějž není třeba klást ty nepřísnejší formální požadavky. Ostatně krajský soud v napadeném rozsudku sice konstatoval, že oponentní posudky formální požadavky nesplňují, dále z nich ale vycházel a věcně je hodnotil v kontextu žalobních námitek.

pokračování

[29] Druhý oponentní posudek Ing. Buriánka výčet podkladů obsahuje (strany 2 a 3 posudku). V tomto ohledu je i třeba korigovat závěry krajského soudu. Nejvýznamnější však je, že **i tento posudek výslovně oponuje posudku Ing. Novotného**, neboť na straně 5 uvádí: „*Pokud byl požadavek uplatňován na rozvor 3400 mm, vychází rovněž ze zjištěných a v praxi ověřených poznatků se znalostí místního terénu. Nesouhlasím s tvrzením, že ostatní výrobci tento parametr (v kombinaci s ostatními parametry) nesplňují, jelikož používají větší rozvor náprav.*“

[30] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud konstatuje, že znalecký posudek Ing. Novotného neposkytuje spolehlivý a dostatečný podklad pro zjištění skutkového stavu, tedy konkrétně pro zjištění, zda (slovy zákona) stěžovatel zaručil dodavateli konkurenční výhodu na trhu se sanitními vozidly. Dále soud konstatuje, že oponentní posudky relevantním způsobem polemizují se závěry posudku Ing. Novotného s užitím relevantní argumentace a tyto posudky jsou proto s těmito závěry v přímém rozporu.

[31] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že žalovaný se pokusil předložit doplňující argumentaci k odůvodnění svého rozhodnutí ve vyjádření ke kasační stížnosti. Tam se dovolává existence jiných sanitních vozidel s jinými technickými parametry a odkazuje na webové stránky Komory záchranářů. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že se jedná o nové skutečnosti, o nichž nebylo pojednáno ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem. Žalovaný zde jen „dohání“ nedostatky svých skutkových zjištění (jak jsou vytčeny v předchozích odstavcích). Účelem řízení o kasační stížnosti však není umožnit žalovanému zcela novou argumentaci na podporu svého rozhodnutí, ale přezkum rozsudku krajského soudu v mezích kasačních námitek. Proto se Nejvyšší správní soud věcně touto argumentací žalovaného (a následnou polemikou stěžovatele v jeho replice) nezabýval. Uvedené nicméně vhodně ilustruje existenci hrubých nedostatků skutkových zjištění ve správním řízení, jak byly popsány v přechozích odstavcích.

[32] Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgány nezjistily skutkový stav v souladu s § 3 správního řádu a zatížily tak svá rozhodnutí vadou; krajský soud pak pochybil, pokud taková rozhodnutí aproboval. Je tak naplněn (byť se ho stěžovatel výslovně nedovolával) kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu *vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit*. Podřazení kasačních námitek pod zákonné důvody je přitom dle setrvalé judikatury na úvaze kasačního soudu a nejde o nedostatek návrhu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz).

[33] Závěrem Nejvyšší správní soud též přisvědčuje kasační námitce stěžovatele, že krajský soud pochybil, pokud bez opory v dokazování dovozoval, že technické podmínky by - uspokojivě pro stěžovatele – splnila i sanitní vozidla například s rozvorem

3450 mm. Tato úvaha je spekulativní, neboť se týká odborné technické otázky, a úsudek, jenž si o ní krajský soud učinil, nemá oporu v provedeném dokazování.

[34] Je to právě stěžovatel coby zadavatel veřejné zakázky, kdo musí objektivně a precizně vymezit technické podmínky. Laicky řečeno, stěžovatel musí – i s ohledem na své potřeby, požadavky a předchozí zkušenosti ohledně poptávaného výrobku (zde sanitních vozidel) – odůvodněně „někde narýsovat dělicí čáru“, za níž jiné výrobky technická kritéria už nesplňují. Pokud má krajský soud posoudit určitou technickou podmínkou jako nezákonnou (tj. v rozporu s § 45 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách), musí mít ke svým závěrům dostatečnou oporu ve správním spise či v jím provedeném dokazování.

[35] Úvaha v napadeném rozsudku o možném maximálním rozvoru 3450 mm, jenž by podle krajského soudu též splnil stěžovatelův požadavek ohledně manévrovatelnosti vozidla, uvedená kritéria nesplňuje. Stěžovatel trefně upozornil, že pokud by takový přístup byl správný, krajský soud by mohl ke stejnému závěru dospět i uvedením hodnot například 3504 mm a 3665 mm, tedy na základě svých ryze laických úvah. Není však úlohou krajského soudu, aby arbitrárně určoval optimální (dle jeho mínění) technické podmínky zkoumané veřejné zakázky.

[36] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek je nezákonný, a proto jej zrušil dle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku). Věc však krajskému soudu nevrátil k dalšímu řízení, jelikož současně rozhodl o zrušení rozhodnutí žalovaného dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Pro zrušení rozhodnutí žalovaného totiž byly podmínky již před krajským soudem. Dle § 78 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Dle § 78 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v odůvodnění tohoto rozsudku.

[37] Žalovaný je tedy v dalším řízení povinen doplnit dokazování tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jeho povinností je tedy zjistit (například prostřednictvím nového znaleckého posudku), zda technické podmínky (rozvor 3400 mm) stanovené stěžovatelem jako zadavatelem příslušné veřejné zakázky vskutku zaručovaly *konkurenční výhodu* nebo vytvářely *neodůvodněné překážky hospodářské soutěže*, a to s přihlédnutím ke specifickému charakteru výrobku (sanitního vozidla – mobilní jednotky intenzivní péče typu C) a ke specifickému relevantnímu trhu (k tomu viz odstavec [27] shora).

[38] V případě, že Nejvyšší správní soud ruší rozsudek krajského soudu a současně ruší i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 – 98).

pokračování

[39] Jelikož stěžovatel dosáhl zrušení správního rozhodnutí, měl z procesního hlediska úspěch ve věci a náleží mu tak dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení vůči žalovanému. Žalovaný úspěch ve věci neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*, ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[40] Náklady řízení stěžovatele jsou tvořeny částkou 8 000 Kč, kterou zaplatil na soudních poplatcích (soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč). Další náklady stěžovateli nevznikly, neboť za něj v řízení o žalobě i v řízení o kasační stížnosti jednal jím pověřený zaměstnanec (osoba s požadovaným vysokoškolským právnickým vzděláním). Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit tuto částku úspěšnému stěžovateli na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. dubna 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu